

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 36

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ, Ἀλεξάνδρος Παππαδοπούλου.
— ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Λι-
μυλίου Ρισβούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία
Ἐκτωρος Μαλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Ὁ Τοτὸς φορεῖ τὰ γυαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ του καὶ προσπαθεῖ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα· ἐνίοτε κινεῖ τὴν κεφαλὴν του πολὺ σοβαρῶς, ὅπως κάμνει ὁ μπαμπᾶς, ὅταν αἱ εἰδήσεις εἶναι σπουδαῖαι.

Ἡ κυρία Ρωζάνη κλαίει μετὰ λυγμῶν. Ὁ ἱατρὸς περιπατεῖ τεταραχμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου· εἶναι πολὺ ὠχρὸς.

Ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία φέρει ἐπανωφόριον ταξειδίου καὶ μελίχρουν ἀνδρικὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Βλέπει τὸν ἀδελφόν της καὶ τοῦ μειδιᾷ ἐνθαρρυντικῶς, βλέπει τὴν νύμφην της καὶ νέφος σκιάζει τὸ λευκὸν μέτωπόν της, βλέπει τὸν Τοτὸ καὶ τὰ παιγνίδια του καὶ θαυράζει.

Αἶφνης ἡ κυρία Ρωζάνη ἠγέρθη μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κλονιζομένη.

Ἀκτὶς χαρᾶς ἐφώτισε τὴν μορφήν τῆς Θεοδοσίας, ἥτις διηρωτήθη :

— Θὰ δεχθῇ ὁράγε; ἐκάμφθη;

Ἡ Ρωζάνη ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της· περιέβαλε διὰ τῶν δύο ἀφροπλάστων βραχιόνων της τὸν λαιμὸν του καὶ κλαίονσα πικρῶς, εἶπε πρὸς αὐτόν, διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν :

— Συγχώρησέ με, Στέφανε, συγχώρησέ με.

— Σιώπα, Ρωζάνη μου. Συγγνώμης ἀνάγκην κάνεις μας δὲν ἔχει, μὰ ὅλοι ἔχομεν ἀνάγκην παρηγορίας.

— Ὅχι, θέλω νὰ με συγχωρήσῃς, διότι δὲν σὲ συνοδεύω Αἰσθάνομαι πὺς θ' ἀποθάνω, ἂν ἔλθω εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Δὲν προτιμᾷς τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὸν θάνατον;

— Διατί δικαιολογεῖσαι, ἐνῶ κάνεις δὲν σὲ ἀδικεῖ;

— Ἡ συνειδήσις δὲν κοιμάται· ἐπιθυροῖσεν ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία μέσα στὰ δόντια της, διότι εἶχεν ἄλλας ιδέας ἐκείνη.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ θεοὶς μιᾶς καλῆς συζύγου, εἶναι πάντοτε πλησίον τοῦ συζύγου της, ὅπου δήποτε καὶ ἂν μεταβῇ αὐτός, ὠθούμενος ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

— Ἐχῶ ἓνα πικρὸν παράπονον ἐναντίον σου, Στέφανε.

— Λέγε ἐλεύθερα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇς. Ἐπρεπε νὰ σκεφθῇς ὅτι ἐπῆρες συζυγον ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ἐπομένως λεπτότατα ἀνατετραμμένην, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ ταφῇ εἰς τὴν Βαχδάτην.

— Ἐχεις δίκαιον.

Ἀστράπας ὀργῆς ἐξηκόντισαν οἱ καστανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Θεοδοσίας.

— Δὲν ἔχεις θέλῃσιν ἀνδρικήν.

Ὁ Στέφανος Ἀσκληπιάς, ὁ γνωστὸς ἱατρός, ὁποῖος ἐρρίφη ἐν μέσῳ χολεριόντων, διὰ νὰ σώσῃ πάσχοντας ἀδελφοὺς του, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείματος, ἐκεῖνος, ὅστις ἠψήφισε τὸ ἐχθρικὸν πῦρ τοσάκις, διὰ νὰ σώσῃ πληγωμένους καὶ τοῦ ὁποίου τὸ στήθος ἔφερε παράσχημα πράγματι ἀριστεῖα... ἐκεῖνος κατηγορεῖτο σήμερον, ὡς ἄνθρωπος, μὴ ἔχων θέλῃσιν ἀνδρικήν.

— Ἀκουσε, Ρωζάνη, μὴν κλαῖς, γιατί θὰ σὲ πιᾷσῃ ὁ πονοκέφαλός σου. Σὺ, εἶσαι εὐτυχὴς· θὰ ἔχῃς τὸν Τοτὸ μας πλησίον σου· μοῦ μοιάζει τόσῳ πολὺ, ὥστε θὰ σοῦ ἐνθυμίσῃ τὸν ζηντευμένο πατέρα του.

Λυγμὸς διέσχισε τὰ στήθη τοῦ κυρίου Στεφάνου.

— Εὐρῶ ὅτι ἡ ἀντιζηλία μὲ στέλλει εἰς τὴν Βαχδάτην, ἀλλ' ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἔλαβον, χωρὶς νὰ ψηλαφήσω τὰ αἶτια. Ἀπὸ τὸν χωρισμὸν σου μεγαλύτερος πόνος γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει καὶ ὅμως καὶ αὐτὸν τὸν ὑπομένω, μὲ ὅσῃ γενναϊότητα ἔμπορῶ νὰ διαθίσω. Εἶμαι ἡσυχος, διότι σὲ ἀφίνω πλησίον τῆς μητρὸς σου καὶ ἐλπίζω ἡ ἀγάπη τοῦ Τοτοῦ νὰ σὲ παρηγο-

ρήσῃ. Ἐγὼ κατὰμονος ἑστὰ ξένα, θὰ ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησίν σας.

— Κατὰμονος!! ἐσκέφθη ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε· αἱ θυσίαι τῆς ἀδελφῆς, δὲν λαμβάνονται ὑπὸ σημείωσιν. Ἡ σύζυγος εἶναι τὸ πᾶν... Ὁ ἐγωισμὸς τῆς συζύγου ἐμπνέει σεβασμὸν. Ἡ μόνον ὁ ἀδελφός μου εἶναι βλάξ, ἡ ὅλοι αἱ σύζυγοι εἶναι βλάκες.

Ὁ Στέφανος ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱὸν του καὶ ἔθρεξε τὴν μεταζίνην κόμην τοῦ παιδίου μὲ τὰ φλογερὰ δάκρυά του, εἶπεν ἀκόμη ὀλίγας λέξεις ἀκαταλήπτους εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐρρίψεν ἓν βλέμμα τελευταῖον ἐπὶ τῆς αἰθούσης καὶ στραφεὶς εὐρέθη ἐνώπιον τῆς Θεοδοσίας, μὲ τὴν ταξειδιωτικὴν περιβολήν.

— Μείνε καὶ σὺ, ἀδελφίτσα μου...

— Δὲν ἔχω ἄλλον ἑστὸν κόσμον ἀπὸ σένα· μαζὺ θὰ ζήσουμε καὶ μαζὺ θὰ πεθάνουμε.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρά της καὶ ἔσπυσε νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς πενθερᾶς του, ἡ ὁποία εἰσέρχετο ἀκροποδητή.

— Σιγά, σιγά νὰ καταβῇτε, γιατί ἀπόψε ὁ Στρατάρχης κακοκαιρήθηκε καὶ δὲν θέλω νὰ ζυπνήσῃ· ἑστὸ καλό... κατευοῦό σας.

Ἀφοῦ κατῆλθε τὴν κλίμακα κλαίων, ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, εἶπε :

— Θεοδοσία, θέλω νὰ ξαναφιλήσω τὸ παιδί μου. Εἶρεῖς, εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος, ἔμπορεῖ νὰ πεθάνω ἑστὰ ξένα.

Ἡ πενθερά, ἡ ὁποία κατήρχετο ἀκροποδητή πάντοτε, ὡχρὰ, μικροκαμωμένη καὶ ὀστεώδης ὡς μούρικ, εἶπε :

— Τί θὰ καταλάβῃς νὰ τὸ ξαναφιλήσῃς· μόνον ποὺ ἡ Ρωζάνη θ' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα παλιν...

Ἡ βρογχὴ ἔπιπτε λεπτὴ καὶ ἐπίμονος, ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους.

Ὁ Στέφανος ὕψωσε τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῶν παρθεύων τοῦ δωματίου

τῆς συζύγου του, ἀλλ' ἦσαν κλειστά... ἐφο-
βεῖτο ἴσως τὸν κατάρρευση.

Ὅταν ἐκάθησε πλησίον τῆς ἀδελφῆς του,
εἶπε πικρῶς στηρίζων τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ
τοῦ ὤμου τῆς :

— "Ἀχ ! ἄς τὸ φιλοῦσα !! Ὑγίαινε, Ρω-
ξάνη, ὑγίαινε, παιδί μου, ὑγίαινε, Κωσταν-
τινούπολις...

* *

Ἡ κυρία Μαριόριτσα, φέρουσα μανδῆλι
νυκτερινὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰσέρχεται εἰς
τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς τῆς Ρωξάνης.
Κρατεῖ ἐπιστολὴν καὶ τηλεγράφημα.

Ὁ Τοτός ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης
του καὶ ἐμειδία μέσα εἰς τὸν γλυκὺν παιδι-
κὸν ὕπνον του.

Ἐπὶ τοῦ μικροῦ σοφᾶ, εἶναι ἀτάκτως ἐρ-
ριμένη ἐσθῆς χοροῦ, χρώματος χαμοκεράσου,
κεκοσμημένη διὰ λευκῶν βαρυτίμων τριχά-
πτων. Ἐνα μανδύλιν βαρυτίμον εὐρίσκεται
ἢ μᾶλλον περιβάλλει μικρὰν ἐκ λευκῶν ρό-
δων ἀνθοδέσμη. Μία καμέλια μὲ μαυρι-
σμένα πέταλα, ἄχαρις ὡς γυνὴ παρακμά-
σασα, εἶναι προσηλωμένη ἐπὶ τοῦ ριπιδίου,
εἰς μίαν ἄκρην τοῦ ὁποίου, διὰ μολυβδίδος,
εἶναι γεγραμμένα ὀλίγαι λέξεις γαλλιστί,
συμπαθεῖς, σημαντικαί, καὶ τὰς ὁποίας
δὲν ἔγραψεν ὁ Στέφανος, διότι δὲν εἶναι ἡ
γραφή ἰδική του.

Τὰ μεταξίνα περιπόδια, εἶναι ἐρριμένα
κατὰ γῆς, πλησίον τῶν μεταξίνων πολὺ μι-
κρῶν πεδίων, τὰ ὁποῖα ἐκοσμοῦντο ἀπὸ λευ-
κὸν χαριέστατον κόσμυθον.

Τὸ ἐπανωφόριον, ροδόχρουν κεκοσμημένον
διὰ λεπτοῦ πτεροῦ, εὐρίσκετο ἐρριμένον ἐπὶ
τῆς κλίνης τοῦ Τοτοῦ.

Ἡ μήτηρ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀν-
τικειμένων τούτων καὶ εἶπεν ἀνακουφίζο-
μένη :

— "Ἐκαμα καλὰ. Αὐτὴ ἡ περίφημη του-
αλέτα θὰ πῆγαινε ἄδικα ! Ἡ τελευταία ἐν-
τύπωσις εἶναι σπουδαῖον πρᾶγμα ! Χθὲς ὅ-
λαι ἐθαύμασαν τὴν Ρωξάνην, ὅλοι τὴν ἐκα-
μάροσαν. Σήμερον ὅλοι θὰ κλαύσουν τὴν ὠ-
ρακίαν χήραν. Ὁ Θεὸς ἄς τὸν συγχωρήσῃ καὶ
ἄς τὸν ἀναπαύσῃ, τὸν μακαρίτην· δὲν ἦτο
κακὸς ἄνθρωπος. Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ ἀκόμη
λίγα χρόνια γιὰ τὴν σύνταξί του... μὰ ἔτσι
ἤθελε ὁ Θεός.

Τὸ τηλεγράφημα καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἡ
γραῖα τὰ ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τρα-
πέζης, καὶ ἐξῆλθε πάλιν ἀκροποδητί.

Ἐνῶ ἡ γραῖα ἐκλείει τὴν θύραν, ἡ Ρω-
ξάνη ἀφυπνίσθη.

Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔρριψε τυ-
χίον βλέμμα ἐπὶ τῆς νυκτερινῆς τραπέζης.

Ὁ ροδόχρως χάρτης τοῦ τηλεγραφήμα-
τος τὴν ἐτάραξεν.

Ἠγέρθη καὶ παρέτῃρσε τὴν ἐπιστολὴν.
Ἐκείνη τὴν ἡγγίσε μὲ ὀλιγώτερον φόβον.
Οἱ δάκτυλοί τῆς ἔτρεμον. Ἦτο ὁ γραφικὸς
χαρκτήρ τοῦ Στεφάνου.

«Ρωξάνη μου,

» Ὅταν θὰ κρατῇς τὴν παρῶσάν μου, ὁ
Στέφανος θὰ ἴναι νεκρός. Ἡ ψυχὴ ὅμως, ἡ
ὁποία δὲν ἀποθνήσκει, θὰ περιπλανᾶται πλη-
σίον σου. Πῶς ἤθελα νὰ σὲ ξαναφιλήσω καὶ

νὰ ξαναφιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ
παιδί μου.

Ἡ Ρωξάνη ἀφῆκε πνιγερὰν κραυγὴν, ἡ-
γέρθη, ἔκαμεν ὀλίγα βήματα καὶ ἔπεσε λι-
πόθυμος ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἐ-
σθῆτος τοῦ χοροῦ.

Ἡ κυρία Μαριόριτσα, ἡ συνετὴ γυνή,
προεμάντευσε αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ προη-
τοίμασεν ἄλατα, ὕδωρ Κολωνίας καὶ λεμό-
νια διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἦκουσε τὴν πτώσιν τῆς θυγατρὸς τῆς
καὶ ἔσπευσε, διατάττουσα τὴν τροφὸν νὰ
ἀπομακρύνῃ τὸν Τοτόν.

Μετὰ πολλῆς προσπάθειας ἡ Ρωξάνη
συνῆλθε καὶ μὲ χεῖλη ὠχρά, μὲ ὀφθαλμοὺς
ἀγρίους, ἐζήτησε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ τη-
λεγράφημα.

Ἡ χεὶρ τῆς δὲν ἔτρεμε πλέον καὶ εἶχε
τὸ ἄγριον θάρρος νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ὅλην.

«Νὰ τὸ φιλήσῃς πολὺ πολὺ, Ρωξάνη, τὸ
μπεμπέκι μας καὶ νὰ μὴν τοῦ πῆς πῶς εἶ-
ναι ὄρφανό. Ἄν θὰ τοῦ δώσῃς πατέρα ἄλ-
λον, πρόσεξε νὰ μὴ μοῦ τὸ περιφρονήσῃ, τὸ
ὄρφανό μου τὸ παιδί.

» Σύννεφα μαῦρα σκεπάζουνε τὰ ῥάτια
μου καὶ γράφω τόσῳ μεγάλα γράμματα...
πρέπει ὅμως νὰ σοῦ γράψω ὀλίγαις λέξε-
σις ἀκόμα. Ἡ Θεοδοσία μένει πτωχὴ καὶ ἀ-
προστάτετος· στὰ ξένα· σοῦ τὴν ἐμπιστεύ-
ομαι. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ἄγγελος
αὐτὸ τὸ κορίτσι. Τόση ἀφροσύνη, τόση ἀ-
γάπη εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν ! Σοῦ τὴν
ἐμπιστεύομαι...

» Ἀποθνήσκω δηλητηριασμένος... Ὁ Θεός
ἄς συγχωρήσῃ τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία μ' ἐδη-
λητηρίασε...

» Ρωξάνη, τὸ παιδάκι μας...

» Χίλια φιλά...

» Ὑγίαινε... καὶ εἰς τὸ ἐπανιδεῖν ἐκεῖ ὕ-
ψηλά.

» ΣΤΕΦΑΝΟΣ ».

«Υ. Γ.—Κυρία, πρὸ ὀλίγου ὁ ἀδελφός
μου ἐτάφη. Ἀνέγνωσα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀ-
ποθνήσκων σοὶ ἔγραψε. Εἶδα ὅτι μὲ συνιστᾷ
εἰς τὴν προστασίαν καὶ εἰς τὸν οἶκόν σας...
σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων, δὲν ἔχω ἀ-
νάγκην οὐδενός. Θὰ διαμείνω τεσσαράκοντα
ἡμέρας, διὰ νὰ ἐκτελέσω τὰ θρησκευτικὰ
χρέη καὶ κατόπιν θὰ ἀναχωρήσω διὰ τὰς
Ἀθήνας, ὅπου θὰ ἐργασθῶ ὡς νοσοκόμος
διὰ τὸν Εὐαγγελισμόν. Μία μεγάλη κυρία,
παρεπιδημούσα ἐνταῦθα, μοῦ ὑπεσχέθη νὰ
ἐνεργήσῃ.

» Ὑγιάινετε... πρὸς ὑμᾶς ἐστρέφετο ὁ τε-
λευταῖος λογισμὸς του. Ἠγαπήθητε πολὺ...
προσέξετε... ἡ τύχη δὲν χιμαγελά οὐδὲ
φοραῖς.

» ΘΕΟΔΟΣΙΑ ».

— "Ἀχ ! καὶ χθὲς ἐχόρευα ἐγὼ ἡ ἀντί-
σθητος, ἡ ἐλεεινὴ, ἡ ἀθλία, ἀνέκραξε δά-
κνουσα τὰς χεῖράς τῆς ἡ Ρωξάνη.

— Τὰ σύρματα σπάσανε καὶ ἦλθε τὸ τη-
λεγράφημα μὲ τὴν ἐπιστολὴν... Μὴν
κλαῖς τώρα... φόρεσε καὶ τὸν κοιτωνίτη σου
νὰ μὴν κρυώσῃ καὶ ἀρρωστήσῃ...

Ἡ Ρωξάνη ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε :

— Μενάχος πέθανε. Ἡ θέσις μου ἦτο
πλησίον τοῦ ! "Ἀχ ! τὸ παιδί του ἐλαχτα-

ροῦσε νὰ φιλήσῃ, τὸ μονακριβό του τὸ παιδί.
Μητέρα, ἀναχωρῶ στὸ Βαγδάτι.

— Κύριε, ἐλέησον.

— Θὰ πάγω τὸν Τοτό νὰ προσκυνήσῃ
τὸν τάφο τοῦ πατέρα του.

— Κύριε, ἐλέησον.

Ἡ Ρωξάνη ἔλαβε χάρτην καὶ ἔγραψεν ὀ-
λίγας λέξεις.

— Πήγαίνε το εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εἶπεν,
εἰς τὴν ὑπηρετρίαν.

Ἡ ὑπηρετρία ἀνεχώρησε.

— Τί ἔγραψες ;

— "Ὅτι ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀναχωρῶ διὰ
Βαγδάτην μετὰ τοῦ τέκνου μου.

— Κύριε, ἐλέησον.

— Μαυροφορέστε τὸ σπίτι, κάψε, μη-
τέρα μου, αὐτὸ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ... Μέσα
ἀπὸ τὸν "Ἀθῆ ἄρα γε μ' ἔβλεπε πῶς χόρευα
ὡς τὸ πρῶ ! ! Ποῦ εἶναι τὰ προαισθήματα !

— Φόρεσε τὸν κοιτωνίτη σου, νὰ μὴ κρυ-
ώσῃς.

Ἡ Ρωξάνη ὕψωσε καὶ πάλιν τοὺς ὤμους.

— Δὲν εὐχαριστεῖς τὸν Θεὸ ποῦ σ' ἐφώ-
τισε καὶ δὲν πῆγες 'σὲ κείνον τὸν ἀγριότοπο !
Τί θὰ ἔκαμνες τώρα κατὰμονη μ' αὐτὴν τὴν
φοβερὴ λύπη, μέσα σὲ τόσους Ἀράπηδες ! !

Ἡ Ρωξάνη ἐπλησίασε τὴν μητέρα τῆς
καὶ εἶπε μὲ πικρίαν :

— Τί θὰ ἔκαμνα ; Σιώπα, μητέρα, ἐσὺ
μὲ ἔκαμες τόσον ἐγωῖστριαν. Ὅταν ὁ Στέ-
φανος μοῦ ἔφερε τὸν διορισμόν του, ἤμην
πρόθυμος νὰ τὸν ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὴν ἄ-
κρην τοῦ κόσμου. Ἐσὺ μοῦ εἶπες : ὅτι δὲν
πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσω, χάριν τοῦ παι-
διοῦ μου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας μου, ἐσὺ μοῦ
εἶπες ὅτι ὁ Στέφανος ἦ δὲν μ' ἀγαπᾷ ἀρκετὰ
ἢ θέλῃσιν δὲν ἔχει, λέξεις, τὰς ὁποίας ἐγὼ
τοῦ ἔρριψα κατὰ πρόσωπον, ἡ ἀνόητος, τὴν
ἄλλην ἡμέραν.

— Μὰ αὐτὰ σοῦ τὰ εἶπα γιὰ νὰ μὴν πᾶς.
Τί θὰ ἔκαμνες τώρα ;

Ἡ Ρωξάνη ἔρριψεν ἄγριον βλέμμα ἐπὶ
τῆς μητρός τῆς καὶ εἶπεν ἔκφρων :

— Ἦθελα αὐτὰς τὰς λέξεις ποῦ θὰ σοῦ
πῶ νὰ τὰς ἤκουεν ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος.
«Οἱ ἄνδρες παίρνουν μιά γυναῖκα, ἓνα κορι-
τσάκι ἄπλαστο καὶ εἶνε βέβαιαι πῶς θὰ τοῦ
δώσουν τὸν τύπον ποῦ θέλουν». Εἶναι ἀνόη-
τοι ! ! λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχουν αἱ μητέρες,
αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἀγάπην ἐγωῖστικὴν διὰ τὰ
τέκνα των, τὰ καταστρέφουν μὲ τὰς ὀλε-
θρίας συμβουλὰς των. Τί θὰ ἔκαμνα πλη-
σίον τοῦ ; Ἐγὼ θὰ ἐδεχόμην τὸ τελευταῖον
βλέμμα του, τὸ τελευταῖον φίλημά του.

— Ἐχεις πυρετόν, πέσε 'στὸ κρεβάτι
σου... εἶπεν ἡ γραῖα μόλις συγκρατούσα τὴν
ὀργὴν τῆς.

Ἡ Ρωξάνη ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης πυ-
ρέσσουσα.

Ἡ μήτηρ τῆς ἄγρυπνος τὴν περιποιεῖτο.
Μίαν ἐσπέραν ἦτο καλλίτερα.

— Μητέρα, εἶπε, συγγνώμην δι' ὅσα
σοῦ εἶπα ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Φθάνει νὰ γείνης γρήγορα καλὰ, οὔτε
τὰ ἐνθυμοῦμαι πλέον.

— Σ' εὐχαριστῶ, μὰ τί εὐτύχημα θὰ
ἦτο νὰ συνώδευες τὸ μπαμπά στα λουτρά
τῆς Γερμανίας· δὲν θὰ ὑπέφερες τόσα μὲ
τὴν ἀρρώστια μου.

— Νὰ ἔλειπα ; Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ ! ποῖός θὰ μποροῦσε νὰ σέ, περιποιηθῇ σὰν ἐμένα. Θὰ σ' ἔχανα, κόρη μου...

Ἡ Ρωζάνη ἤρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— "Αχ ! μητερίτσα μου, κ' ἐγὼ δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ εἶμαι πλησίον τοῦ Στεφάνου μου. Ἴσως δὲν ἀπέθνησκε ! Φέρε μου τὸ παιδί μου.

Ὁ Τοτὸς ἦτο ἡ μικρογραφία τοῦ πατρὸς του.

— Τοτό μου, ποῦ εἶναι ὁ μπαμπάς σου ;

— Στὰ χῶματα.

— "Οχι, Στεφάνέ μου, δὲν θὰ τοῦ δώσω τοῦ ὄρφανού σου ἄλλον πατέρα. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ζήσω, θὰ ζήσω γιὰ τὸ παιδί μου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Β'

"Οτε ὁ Δαγκέρ ἐπανῆλθεν οἱκοι, μετὰ τὴν πρώτην ἀποτυχουσαν ἀπόπειραν, ἦν ἐποίησεν, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης, ἐπεσεν ἐξηντηλημένος ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἡ ἀναπνοή του ἦν ἐργώδης, ἰδρώς δὲ ψυχρὸς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του.

Ἐπειράθη νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο.

Ἐμενεν οὕτω μέχρι τῆς ἑσπέρας κατατρυχόμενος ὑπὸ σκοτεινῶν σκέψεων.

Τὴν περιουσίαν τοῦ Βαλόν, ἣν ἔκλεψε τὴν νύκτα τοῦ φόνου εἶχε κρύψει εἰς τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης. Ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ καταχώσῃ αὐτήν, ἐνῶ ἦν πληγωμένος καὶ τὸ αἷμά του ἔρρεεν.

Ἡ περιουσία αὕτη ἦν αὐτῷ χρήσιμος. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ αὐτήν ν' ἀπολεσθῇ.

Ἴνα ἀποκτήσῃ αὐτὴν ἐξετέλεσεν ἓν ἐγκλημα.

Βεβαίως ἂν ἠδύνατο ν' ἀναμείνῃ, ὁ κίνδυνος θὰ ἦτο ἐλάσσων.

Αἱ δυνάμεις θὰ ἐπανήρχοντο αὐτῷ, ἡμέραν δὲ τινα θήρας θὰ μετέβαινε μέχρι τῆς κρύπτης.

Θὰ ἐλάμβανε τὸν μάρσιππον, ἐν ᾧ περιείχοντο αἱ τετρακόσιαι πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων τοῦ Βαλόν.

Πλὴν τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον ν' ἀναμείνῃ. Ν' ἀναμείνῃ ἦν ὡς νὰ εἶδε τῷ Γεράρδῳ τὸν καιρὸν νὰ καταστρέψῃ αὐτόν.

Καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ ἀνισχύρου λύσσης καθ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας του.

Τὸ δάσος τῆς Ἀλάτης δὲν ἦτο μακρὰν. Καλῶς ἔχων θὰ ἐφθάνεν ἐκεῖ ἐν μιᾷ ὥρᾳ.

Ἀσθενὴς ὡς ἦτο ἐδεῖτο τριῶν ἢ τεσσάρων ὥρων.

Ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ ἐφ' ἀμάξης καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἵππον εἰς τὸ δάσος· νὰ μεταβῇ πεζῇ εἰς τὴν κρύπτην καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς

Κρεῖλ ἐφ' ἀμάξης πάλιν κομίζων τὸ πολυτιμον αὐτοῦ φορτίον.

Τοῦτο ἦν ἀπλοῦν καὶ εὐκολον, ἀλλ' ἀπῆρεσκεν αὐτῷ.

Ἐτρεμε μὴ ὁ ὑπρέτης ἡ ὁ ἀμαξηλάτης ἐννοήσῃ τι ἐκ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ταξιειδίου.

Δὲν ἠσθάνετο ἀφ' ἐτέρου ἑαυτὸν τόσῳ ἰσχυρὸν, ὥστε νὰ διηγήσῃ αὐτὸς οὗτος τὴν ἀμαξάν.

Ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπόφασιν.

Ἡδύνατο πάντοτε ἐλευθέρως νὰ διαθέσῃ τὰς ἀμάξας τοῦ Βωφόρτ.

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ ἐν τῷ εἶκῳ τούτου ἀπὸ τῆς συλλήψεώς του.

Πάντες οἱ ὑπηρετοῦντες ἔμενον εἰς τὸν πύργον πεποιθότες ἐπὶ τὴν προσεχῇ ἐπάνοδον τοῦ κυρίου τῶν.

Ὁ Δαγκέρ ἔμεινε κατακεκλιμένος μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Οὕτως ὀλίγον ἀναπαυθεὶς ἠγέρθη.

Ἦν ἐτι ἀρκετὰ ἀδύνατος. Ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πόδες του ἐβυθίζοντο ὅταν ἐπάτει χαμαί.

Ἐκέλευσε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ Βωφόρτ.

— Ἰωάννη, εἶπεν, αὔριον τὸ πρῶν θὰ κυνηγήσω εἰς τὸ δάσος... νὰ παραγγείλῃς νὰ ζευξουν πολὺ ἑνωρίς...

— Ὁ κύριος εἶναι ἀκόμῃ ὠχρὸς καὶ φαίνεται πᾶσχα. . . ὁ κύριος δὲν φοβεῖται μὴ πάρα πολὺ κουρασθῇ ;

— Θὰ ἐπανέλθω ἅμα αἰσθανθῶ ὅτι ἐκουράσθην.

— Ὁ ἀμαξηλάτης θὰ συνοδεύσῃ τὸν κύριον ;

— "Οχι, θὰ ἔχω μετ' ἐμοῦ φίλους τινὰς καὶ δὲν θέλω ἀμαξηλάτην.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος ν' ἀναχωρήσῃ ;

Ὁ Δαγκέρ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

Ὁ Σεπτέμβριος ἦν περὶ τὸ τέλος. Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε μόλις περὶ τὴν ἕκτην ὥραν. Ἐπιθυμεί νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ δάσος, ὡς οἷόν τε ἐνωρίτερον. Ἐν τούτοις θὰ διηγεῖται ὑπονοίας ἂν ἀνεχώρῃ λίαν ἐνωρίς.

Διετέλει ἐν τῇ καταστάσει ἐκείνῃ τῆς νευρικῆς ὑπερδιεγέρσεως, καθ' ἣν καὶ αἱ φυσικότεραι πράξεις λαμβάνουσι μεγίστην σπουδαιότητα.

— Θὰ φύγω εἰς τὰς ἐξ ἀκριβῶς, εἶπεν.

— Ὁ κύριος θὰ προγευματίσῃ πρότερον.

— "Οχι.

— Ἀς εἶναι βεβαίως ὁ κύριος ὅτι ἡ ἀμαξά θὰ εἶναι ἐτοίμη εἰς τὰς ἐξ.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Κρασκοκανάτας μεθυσθεὶς, ὡς εἶδομεν, ὑπὸ τοῦ Πενσὼν ἐκίματο ἐν ὑπαίθρῳ ἐπὶ τοῦ ἐδράνου.

Ἡ νύξ ἐκείνη ἦν ἀτελεύτητος διὰ τὸν Δαγκέρ.

Ἀτελεύτητοι αἱ ὥραι, μακρὰ τὰ λεπτά. Διετέλει ἐν ἄκρᾳ ἀγωνίᾳ καὶ ἀνυπομονῇ.

Ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγωνιῶν του.

Μετὰ τινὰς ὥρας θ' ἀπηλάσσετο τοῦ φρικώδους ἐφιαλτοῦ τοῦ καταδιώκοντος αὐτόν. Αὐθιμερὸν θ' ἀπῆρχετο τοῦ Κρεῖλ. Τὴν ἑσπέραν θὰ ἦτο εἰς Βέλγιον. Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐπεδιβάζετο δι' Ἀμερικὴν. Ἐκεῖ ὀλίγον θὰ

ἐφρόντιζε περὶ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Γεράρδου.

"Οτε ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον σημαίνων τὴν πέμπτην ὥραν ἠγέρθη. Ἐνεδύθη βραδέως ἵνα μὴ καταπονηθῇ.

Ὁ Ἰωάννης ἔκρυσσε τὴν θύραν καὶ εἶδοποίησεν αὐτόν ὅτι ψυχρὸν πρόγευμα εἶχε παρασκευασθῇ.

— Ἐσκέφθη, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου, ὅτι ὁ κύριος εἶναι πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ νῆστις. Ἀνάγκη ὁ κύριος νὰ λάβῃ κάτι τι, ἔστω καὶ ἐν ποτήριον οἴνου.

— Καλῶς ἐπραξες.

Μετέβη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἀλλ' ὁ στόμαχος του ἠρνεῖτο νὰ προσλάβῃ τροφήν. Ἐπεὶ οὖς ἡ τρία πατήρια οἴνου, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο. Αἱ παραιαὶ του ἠρυθρίασαν κάπως.

— Ὁ Ἰωάννης ἔχει δίκαιον, εἶπεν, ὁ οἶνος μὲ ὠφέλησεν.

Ἡ ἀμαξά ἦν ἐξευγμένη ἤδη.

Ἡ ἡμέρα ὡς εἶδομεν προηγγέλλετο ὠραία. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀπέδιωκε τὴν νυκτερινὴν ὀμίχλην.

Ἐξερχόμενος διὰ τοῦ κιγκλιώματος ὁ Δαγκέρ ἐπιθεώρησε τὰ περίξ μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Οὐδὲν τὸ ὑποπτον εἶδε.

Ἡ πεδιάς ἦν ἔρημος, τὸ δὲ βλέμμα ἐξετείνετο μακράν.

Ἐπληξεν τὸν ἵππον ἡ δὲ ἀμαξά ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνουσα ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ δάσος ἀγούσαν.

Καθ' ὁδὸν συνήντησεν ἐργάτας τινὰς μεταβαίνοντας εἰς Κρεῖλ, χωρικοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τινὰς ἀμάξας διευθυνομένας εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἐκαστον πρόσωπον τὸ ἐξήταζε δι' ἐνὸς βλέμματος.

Καθησύχασε.

Διὸ ἠσθάνετο ἑαυτὸν λίαν κεκοπιανότα, καίτοι ἡ πορεία ἦν ὀχληρά. Εἶχε δ' ἐκλέξει ἐπίτηδες τετράτροχον ἀμαξάν ἵνα, ὡς οἷόν τε ὀλιγώτερον τινάσσεται, διότι εἰς ἕκαστον τίναγμα ἐπόνει ἡ πληγὴ του.

Οὐδαμῶς ἀμφέβαλε πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκετο εἰς τὸ δάσος.

Ἡκολούθει κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν τὴν ὁδόν, εἰς ἣν ἐβδόμαδας τινὰς πρότερον εἰσεχώρησεν ἡ ἀμαξά, δι' ἧς μετέβαινον εἰς τὰ Νεβίς ὁ Βαλόν καὶ ὁ Βωφόρτ.

Ἀνεμνήσθη τούτου καὶ μ' ὅλον αὐτοῦ τὸν κυνισμόν κατέστη ὠχρότερος.

Ἐκλείσεν ἀκουσίως τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε ἡ ἀμαξά διήλθεν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἐφονεύθη ὁ Βαλόν.

Ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἵππου ὁ ταλαίπωρος εἶχε πέσει.

Τὸ αἷμα δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

Ἡ ἀμμος εἶχε καλύψει αὐτὸ βαθμηδόν.

Ἐκεῖ, δεξιόθεν αὐτὸς ὁ Δαγκέρ εἶχεν ἀναμείνει κεκρυμμένος εἰς τοὺς θάμνους.

Ἀν τῷ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαξῆς, ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὴν διευθυνσιν τῶν δύο σφαιρῶν εἰς τοὺς κλάδους, πρὶν ἢ πληξώσιν ἡ μὲν τὸν Βαλόν, ἡ δὲ τὸν Βωφόρτ.